



Byl docela obyčejný večer, a přece něčím zvláštní. Milda se ve svém pokojíčku totiž učil hrát s jojem.

Stoupl si na židli, navlíkl si poutko na ukazováček a spustil oranžový kotouček po provázku dolů. Když se kotouček dostal skoro k podlaze, provázek se napnul a Milda ukazováčkem trochu trhl, aby se kotouček vrátil zpátky nahoru. Dvakrát se sám vrátil, ale potřetí už jen o kousek a počtvrté zůstal bez hnutí viset.

„Mně se to snad nikdy nepovede,“ řekl zklamaně Milda.

Ovšem jeho papoušek Žako, který právě seděl na bidýlku v kleci, to po něm opakoval docela vesele: „Nepovede! Nepovede!“

„A co když povede?“ řekl schválně Milda.

A papoušek zase opakoval: „Povede! Povede!“

„Tak já to teda zkusím znovu,“ přikývl Milda.

Papoušek mrkl očkem a rošťácky ho pobízel: „Znovu! Znovu!“

Ale než to Milda mohl opět zkusit, zazvonil v kuchyni telefon. Volal tatínek. Neměl však moc dobrou zprávu. Říkal, že s maminkou na chatě postříkali mšice, ale že se jim cestou zpátky porouchalo auto. A že neví, jak ta oprava bude dlouho trvat. Že se možná vrátí domů až pozdě v noci, nebo dokonce až ráno.

„A to tu budu sám?“ vyhrkl nešťastně Milda.

„Ale Mildíku,“ řekl tatínek, „jednou bez nás snad vydržíš. A máš tam přece Žaka. Počkej, já ti dám ještě maminku.“

A maminka taky řekla: „Mildíku, jednou to snad vydržíš. S Žakem ti přece nebude smutno. A jestlipak už umíš jojo?“
„Neumím.“

„No, vidíš. Třeba se ho zrovna dneska naučíš. K večeri si můžeš udělat polívku z pytlíku, tu s játrovými knedlíčky, máš ji moc rád. A v kredenci jsou lentilky. Až přijedeme, tak ti upeču palačinky. Souhlasíš...?“

„Co mám dělat,“ povzdechl si Milda.

„Uvidíš, jak ti to uteče,“ chlácholila ho maminka. „Až se ráno vzbudíš, budeme zase všichni spolu.“

„Tak jo,“ souhlasil nakonec smířeně Milda, i když mu připadalo, že ho čeká ta nejdelší noc v životě.



2.



A vypadalo to opravdu, jako by se čas zastavil. Velká ručička na nástěnných hodinách v kuchyni se ani nepohnula. Trvalo dlouho, předlouho, než přece jen cvakla a posunula se o jeden dílek dopředu. Sedm hodin. A po nekonečně dlouhé chvíli další cvaknutí: sedm hodin a jedna minuta. Ne, takhle vůbec nic neutíkalo. Naopak. Všechno se nějak podivně zpomalilo a znehybnělo. Jenže to možná jenom proto, že se Mildovi už začínalo stýskat. A po pravdě, taky se asi trochu bál.

Ale naštěstí tu byl Žako. Jeho krásný šedý papoušek s červenými pírkami na ocásku.

Milda se rychle vrátil do svého pokojíčku. Otevřel dvířka klece a papoušek mu vylezl po ruce až na rameno. Potom se otřel hlavičkou o Mildovo ucho, jako by si chtěl povídat.

„Žakulko, co budeme dělat? Nechceš se podívat na Afriku?“ navrhl Milda.

A papoušek tentokrát opakoval s dlouhým ráčkovaným r: „Na Afrriku! Na Afrriku!“

„Tak se podíváme na Afriku.“

Milda sundal z poličky velký atlas a rozevřel ho na straně, kde byl nakreslený velký africký světadíl. Jména jeho zemí zněla velmi zvláště: Togo, Namibie, Uganda, Eritrea, Benin, Kongo, Ghana a taky Tanzanie. To byla země, kde se Žako narodil. Odtud ho přivezli, když byl ještě malý vyplašený papoušek. Pak ho Milda jednou uviděl v obchodě a od té chvíle ho toužil mít doma ve svém pokojíčku.

A teď mu ten papoušek seděl na rameni a Milda mu ukazoval: „Vidíš, tady je tvoje země. Pamatuješ si ještě na Tanzanii? Že se ti někdy stýská?“

A Žako opakoval: „Stýská! Stýská!“

„Kdybych mohl, hned bych se tam s tebou jel podívat. Musí být krásná ta Tanzanie, když v pralese poletují tisíce barevných papoušků. Nechtěl bys radši lítat v korunách stromů? Že bys chtěl?“

„Chtěl! Chtěl!“

„Já vím, že chtěl, ale co bych si tu bez tebe počal?“

Milda si vzal papouška z ramene na prst a přenesl ho před sebe. Díval se na něho a papoušek se zase díval na něj, pokyvoval hlavičkou, jako by všemu rozuměl, jako by opravdu věděl, co mu Milda říká.

„Ach jo,“ postěžoval si Milda, „kdybys mi uměl poradit, abych se tu s tebou nebál. Možná spolu budeme sami celou noc. Představ si to, celou noc!“

Ale papoušek jenom vesele opakoval: „Noc, noc, noc.“

Milda se zasmál: „A víš co? Já si zajdu aspoň pro ty lentilky a tobě dám taky nějakou dobrotu.“

Přešel s papouškem na rameni do kuchyně a vytáhl z kredence kulatou krabičku s barevnými bonbony. Potom pro Žaka nabral hrst burských oříšků. Ale nedal mu je hned. Vrátil papouška do klece a hodil mu oříšky do krmítka. A už společně mlsali. Papoušek si na bidýlku jednou nohou držel oříšek a zobákem ho šikovně vylouškával. Milda seděl na posteli a spokojeně cucal lentilky. Jak se zdálo všechno veselejší, když na jazyku ucítil sladkou chuť čokolády a když si tady ve dvou pochutnávali. Milda si lehl na postel, podepřel si hlavu a blaženě papouška pozoroval. Snad ta noc nebude tak hrozná, po-

myslel si. Snad rychle uteče. Jen kdyby se mi podařilo brzy usnout.

A Milda si hned zívá.

Po chvíli si zívá znovu a pak ještě jednou.

Díval se na svého papouška, ale peříčka se mu před očima rozmazávala a Žakovo louskání utichalo a utichalo. A vtom najednou...

